

Náhrobek

(1103)

Na palouček ozářený měsíčním světlem vkročil mladý muž. Štíhlý, vysoký, pohledný. Jeho dlouhé plavé vlasy vypadaly jako prodloužené paprsky luny. Zastavil se a pomalu se rozhlédl, zelenavým pohledem přejížděl stříbrné kmeny štíhlých buků kolem sebe. Tu se jeden z nich zachvěl. Mladíkovi se zrychlil dech, hrud' se mu dychtivě vzedmula. Už přichází! Noční vlhké ticho narušilo krátké dřevité prasknutí. Třesoucí se kmen buku se rozevřel a vystoupila z něj překrásná dívka. Štíhlá a pevná jako haluz, s pleťí bledou jako kůra břízy. Pohodila předlounými košatými kadeřemi barvy šedo zeleného mechu, které jí sahaly až ke kolenům a které byly jejím jediným oděvem. Vydala se směrem k čekajícímu muži, při každém kroku se z houští vlasů vyhouplo jedno drobné pevné nadro. Kráčela po stříbřitě zbarvené trávě lehkými plavnými krůčky, jako by se vznášela.

Zastavila se před mladíkem, jemuž se třásla kolena touhou a nedočkavostí. Pohodila kadeřemi a přísně na něj pohlédla. Nebyla to ona. Vykřikl, klopýtł několik kroků vzad a upadl. Bezmocně před sebe natáhl paže, jeho tvář zkrivil strach smíšený s prosbou o milost. Hleděl do velkých očí, jejichž zorničky měly průzračnou barvu zurčícího potoka a stejně tak byly proměnlivé. A stejně tak studily. Stejně jako voda netečně omývá kámen v potoce, tak i ony lhostejně shlížely na živoucí bytost před sebou jako by byla něčím neživým, nepodstatným a nevýznamným.

Ozvalo se další puknutí. Otevřel se kmen dalšího stromu a vystoupila z něj druhá dívka, podobná té první. Vydala bezhlesý výkřik podobný zašvezení listu osiky a vrhla se k ležícímu mladíkovi. Zakryla ho vlastním tělem a otočila úpěnlivý zrak ke své stojící družce. „Ne, Talétil! Miluji ho!“ vykřikla zoufale. Netečnou tvář královny dryád Talétil zalil smutek.

„Ach, sestřičko... Sestřičko... Vždyť je z jiného světa... Nepatří mezi nás a ty nepatříš k němu...“, nesly se z jejích rtů šepavé tiché zvuky, které se v ničem nelišily od šumění listů.

„Miluji ho,“ zopakovala druhá dryáda. „Patřím k němu...“, vzdechla. „Patřím mu...“ Mladík na ni láskyplně pohlédl a pohladil ji po předlouných vlasech. „A já patřím tobě, Anúven...“, řekl něžně. Dlouze ho políbila. Lesklá hladina královniných očí se zavlnila. Jako se modré tělo ledňáčka odráží při letu od trpytívných vod lesního potoka, obrazil se v jejím zraku nevýslovný smutek.

Chtěla ho zničit, smrtelníka. Chtěla ochránit jednu ze svých sester před zhoubnou láskou ke smrtelnému elfovi. Ale nemohla. Zahubením toho opovážlivce, který se odvážil pozvednout svůj zrak k jedné z jejích družek, by zničila křehké pouto, jež Anúven poutalo k tomuto světu. Viděla to v jejích očích, očích plných lásky k tomu nízkému tvorů. Zhubila by i ji. Nesmrtelná duše dryády, tak pevná a odolná jako stromy, které obývala, stala se křehkou kvůli lásce k smrtelnému. Cit, jenž zahořel v její chladné duši, nemohl být uhašen, aniž by zhasl i její život. Talétilino jemné tělo se zachvělo zoufalstvím.

„Jdi,“ pokynula své sestře. „Jdi a buď s ním šťastná. Věz však, že náš svět je pro tebe ztracen jako ty jsi ztracena pro něj. Dryádě nepřísluší patřit do světa smrtelných. Ty sis ho však vybrala. Je to tvá volba a poneseš za ni následky.“ Královna dryád pohlédla na milence před sebou a jejím zrakem se opět mihl záblesk žalu. „Věz však, že na tebe nikdy nezapomeneme, sestřičko...“ Otočila se zády a tiše proplula vysokou travou paloučku k hradbě stříbrných stromů. Anúven políbila svého milého.

Šedý roroh se vznášel vysoko na nebi, vítr mu svištěl pod křídly, žlutýma krutýma očima sledoval zem pod sebou a pátral po kořisti. Před ním se v dálce tyčily bělostné Khozdorské hory lemované mlžným oparem, vlevo se vinula tenká stříbřitá stuha řeky Karkal – pod ním se rozprostírala širá pláň Arlemského vévodství, kudy se před rokem přehnala vojska dhauránských kočovníků a oblehla hlavní město Arlem, jež se nacházelo po rorohově pravém křídle. Pláň porostlá vysokou travou byla velmi podobná dhauránským stepím za Karkalem – nažloutlá, mírně zvlněná a liduprázdná. Válka z ní smetla lidská obydlí a zanechala po sobě jen pustinu.

Roroh zpozorněl. V dálí před sebou spatřil černou tečku. Sklopil křídla k tělu, nabral rychlost a řítit se vpřed. Nepatrný bod se zvětšoval. Dravec rozpoznal lidskou postavu – muže kráčejiícího plání a hrbíícího se pod nějakým těžkým břemenem. To není kořist pro mne, zableskly se ptačí oči zlobným poznáním. Zlostný výkřik jeho zklamání se rozlehl širým prostorem. Rozepjal křídla a vznesl se do výše, aby pátral dál.

Muž zaslechl kvílivý skřek. Otřel si hřbetem ruky zpocené čelo a vzhlédl vzhůru. Na blankytně modrém nebi ve výšce mizela silueta dravce. Pochmurně se usmál. Tentokrát nejsem kořist – a jestli budu mít příležitost, stanu se naopak lovcem. Opět sklonil zrak k zemi a pomalými kroky ukrajoval ze své pouti nekonečnou plání. Hrud' se mu dmula námahou, nohy se mu při každém vykročení třásly, záda měl ohnutá – tížil je objemný opracovaný kus kamene. Kdyby roroh nad ním uměl číst, mezi popruhy by rozeznal nápis z elfských run: Ioalonil Wulentil Sildar Beqeriol Tříprstý, První z Dvanácti, Nejvyšší strážce pečeti, Nejstatečnější ze statečných, Pravý syn Arlemionu a Ochránce královské krve. 917-1078.

„Pst!“ zasyčel Rulden na své kumpány. Zoldan, Benton a Warden se příkřčili v křoví. Nebyl by si jich všiml ani ten nejlepší stopař a lovec. Dva roky života dezertérů z nich učinily šelmy přivyklé nebezpečnému životu v divokém Arlemském hvozdu. Jenže muž míjející jejich úkryt tím nejlepším lovcem byl. Elf, jenž se po pádu Arlemionské říše již čtvrt století skrýval se svou rodinou v neprostupném Arlemském hvozdu před Venet'any, kteří zem jeho předků dobyli, takovým být musel. Zarazil se. Zastavil svou chuži, rychlou i přes váhu srnce neseného na ramenou, a pozorně naslouchal.

Praštil uloveným zvířetem o zem a skočil stranou. Šipka z kuše však byla rychlejší. Provtala mu bok a srazila ho na zem. Přes nesmírnou bolest, kterou mu stfela způsobovala, se vyškřábal na nohy a tasil meč, aby se utkal v posledním boji se čtyřmi soupeři.

Muž nesoucí náhrobek s úlevou vkročil do stínu stromů. Opatrně složil kámen na zem a napřímil se. Byl vysoký a štíhlý, nikterak svalnatý. Skutečnost, že dokázal své břemeno vléci na zádech po celý den již mnoho týdnů po sobě, však svědčila o jeho síle – a především o neuvěřitelné vůli. Ta vyzářovala i z jeho jemné, ale trochu přísné, tváře lemované dlouhými světle hnědými vlasy a hlavně z jeho očí, tak ostrých a zvědavých, tak zelených a sálajících vnitřním plamenem - tak elfských.

Muž nehnutě stál a mlčky vnímal chlad lesa, jenž způsoboval, že pot řinoucí se mu po zádech nepříjemně studil. Mlčky naslouchal zvukům, jež ho obklopovaly, zvukům prastarého, hlubokého a tajemného hvozdu – šumění staletých stromů, tichounký zpěv ptáků, praskání větví a vrzání dřeva. Zvukům, jež neslyšel tak dlouho, zvukům jeho ztraceného domova. Konečně se přiblížil svému cíli na dosah. Uvnitř Arlemského hvozdu ležely ostatky muže, jehož neměl kdo pohřbít.

„Měli jsme štěstí, dnes se dobře najíme,“ pravil spokojeně Rulden chtivě hledící na mrtvého srnce, zatímco nepřítomně otíral svůj meč zbrocený krví o šat nehybného lovce. On a jeho zarostlí a otrhaní muži s drsnými tvářemi, kteří většinu svého života strávili ve vojenské službě, se ve válečném řemesle vyznali.

„Jo, ale nebylo to zadarmo,“ postěžoval si Benton a ovazoval si paži, již zasáhl elfův meč. Lovce svůj život neprodal lacino.

„Jen tě škrábnul, neskuč. Takových ran už jsi dostal...“ mávl rukou Rulden. Spustil svůj zrak ze srnce a zahleděl se na mrtvého. No tohle...

„Chlapi, ten mrtvej je elf...“

„Cože?“ Muži se nahrnuli blíže k mrtvole.

„Vypadá jak člověk,“ zabručel nedůvěřivě Warden, nejmladší z celé čtveřice.

„Nene, je to elf,“ potvrdili Ruldenovo odhalení Benton a Zoldan.

„Jak to poznáte?“ zeptal se Warden. Jeho společníci pokrčili rameny. Všichni to už byli staří chlapi, kteří v mládí prošli tažením, kdy vojska tehdy nedávno povýšeného arlemského velkovodství potřela zbytky terktonských kmenů, uštvala poslední věrné elfského krále Arlemionu a začlenila tak Arlemský hvozď do Venetské říše. Při tažení se setkali s nemálo elfy. Vypadali jako lidé, ale znal-li je člověk více, nemohl si nevšimnout zvláštního světla, jež z nich vyzářovalo. A nikdo, žádný člověk neměl tak zvláštní oči. Tak zelené, tak zářivé. Jakmile člověk jednou poznal elfa, prostě poznal i ty ostatní. A mrtvola ležící čtveřici Veneťanů u nohou ty zvláštní oči měla, byť byly vyhaslé.

„Prostě to je elf, věř nám,“ prohlásil po chvílce mlčení Zoldan.

„Slyšel jsem pověsti o tom, že někteří přežili válku a schovávají se ve hvozdu,“ poznamenal Benton. „A jak je vidět, jsou pravdivé...“ Nikoho z mužů to však ani nepřekvapilo. Když mohli oni čtyři, bývalí vojáci, kteří se po prohrané bitvě v nedávné dhauránsko-arlemské válce odmítli znovu přihlásit svým velitelům a raději se živili lovem a ještě raději loupením a rabováním, přežívat již dva roky ve hvozdu, tak proč by skupinky elfů tolik znalých lesa nemohly zůstat Veneťanům skryty po čtvrt století?

„To znamená, že jsme ve hvozdu už pěkně hluboko,“ zamyslel se Rulden. „Elfák by se k jeho okraji nepřiblížil, stálo by ho to krk...“ Stejně jako nás. Když jsme před dvěma týdny přepadli tu uhlířskou samotou, kdo mohl čekat, že dvě hodiny po nás k ní dorazí i velkovodovi harcíři? Zrovna jsme byli v nejlepším a na mě právě přišla podruhé řada vyhrnout uhlířce sukni a trochu se s ní potěšit. Sotva jsem si stihnul natáhnout kalhoty a už jsme museli zdrhat jako zajíci. Fosten, Delron a Aygon bohužel tak rychlí nebyli..., vzpomněl hořce Rulden na mrtvé druhy ve zbrani. Šťastný život na pokraji hvozdu, který jim skýtal ochranu, a zároveň odtud nebylo příliš daleko k lidským sídlům, kde se dalo s mečem v ruce leccos uzmut, skončil. Přeživší čtveřice mužů ve snaze zachránit si život prchla hlouběji do lesa.

Na útěku se nezdržovali lovem, jedli jen málo, a tak se nyní chtivě vrhli na srnce, jehož neulovili, zatímco lovcova mrtvola pomalu vychládala. Zoldan zvíře zručně vyvrhnul, Rulden rozdělal oheň a Warden s Bentonem vyrazili na dřevo. Teprve když se zvířina otáčela nad rožněm, podělili se dezertéři o skrovný elfův majetek, aby druhý den ponechali jeho nahou mrtvolu napospas šelmám.

„Pusť ji, pusť ji! To je moje panenka! Mamííí!!!“ Mladá žena sedící u ohniště před jednoduchým přístřeškem vzhlédla od vroucího kotlíku nad ohněm. Běžela k ní drobná holčička s ušmudlaným obličejem, rozcuchaná hříva nazrzlých vlásků jí poskakovala po ramenou a ze zářivě zelených očí jí tryskaly ukřivděné slzy. Žena napřáhla ruce k holčičce a chytla ji do

náruče. Obě si navzájem přitiskly hlavy na ramena – dívčina hezounká tvář byla zmenšeninou ženiny, byly si neuvěřitelně podobné, stejně pohledné.

„No tak, beruško, však on ti ji vrátí...“ zašeptala matka konejšivě a přes dceřino rameno se přísně rozhlédla po okolí. Nikde nikdo. Malý chlapec okamžitě, jak uslyšel svou sestru volat na pomoc maminku, vycítil, že své škádlení tentokrát přehnal, a zmizel.

„Však ty se vrátíš, až dostaneš hlad,“ pousmála se vědoucně žena. Posadila si dcerku na koleno, uchopila lžici a zamíchala polévku v kotlíku. Na hladinu vyplavalo nadrobno nakrájené uzené maso. Poslední..., pomyslela si žena pochmurně, poslední... Je už čtyři dny pryč, něco se mu muselo stát...

Od rána jí obavy o manžela hlodaly hlavou a nedokázala je potlačit. Nikdy se nevzdaloval příliš daleko od místa, kde se zrovna usídlili. Vždycky byl pryč nanejvýše dva dny, výjimečně i tři. Na delší dobu je však ještě nikdy neopustil, příliš se bál nechávat je samotné. Něco se mu muselo stát...

Lesem se rozlehl vyděšený výkřik malého chlapce.

Štíhlý mladý muž se neklidně převaloval po rozházeném lůžku. Vzdychal ze sna, třásl se, občas sebou trhl a slabě vykřikl. Náhle se prudce posadil a vytřeštil doširoka rozevřené zelené oči. Pomalu se rozhlížel kolem sebe a uvědomoval si, kde je. Jeho zářivý zrak pohasl, uklidnil se. Zasykl a přitiskl dlaň na pravý bok. Sesunul z lůžka nohy a dotkl se chodidly země. Krátce se soustředil jako běžec před startem, opřel se oběma rukama o okraj postele – odhalil přitom červenofialovou nateklou bouli na pravém boku - a vstal. Vykřikl a zapotácel se, na těle mu vyrazil studený pot. Udělal několik trhavých kroků, zastavil se v předklonu a prudce vydechl. Pomalu se napřímil. Šouravě se procházel po ložnici, která byla zároveň i kuchyní a vlastně jedinou místností jeho nízkého domku s malými okny, postaveného z precizně opracovaných kamenných kvádrů a krytým střechou z pevných břidlicových tašek. Stavitel domku si potpřel na kvalitu.

Muž se dobelhal k jednomu z oken, rozhrnul závěs a vyhlédl do denního světla. Okno vedlo přímo na ulici, na rušnou ulici kypící životem. Po její hladké dlažbě projížděly vozíky tažené osly nebo volky, chvátaly ženy s košíky plnými zboží nakoupeného na tržišti, sem tam se prohnila nějaká kočka. Těch bylo v tomto městě obrovské množství – ostatně jako v každém městě či vesnici Khozdorských hor, jejichž obyvatelé – trpaslíci – tato zvířátka nezměrně milovali.

Slunce už stálo vysoko, bylo krátce před polednem. Ach, kdyby mé tělo nestravovala ta hrozná rána, o kolik méně bych potřeboval spát, o kolik kratší by byly mé noční můry, pomyslel si hořce muž.

„Thatmeku,“ zavolala na něj vesele statná trpaslice s tvářemi rudými jako jablíčka. „Tak už jste se vzbudil? Vidím, že jdu akorát,“ pozvedla s úsměvem košík na svalnatém předloktí nabitý zeleninou, z níž vyčuhovala syrová skopová kýta. Muž přešel očima ženinu podsaditou postavu. Z mohutných ňader sklouzl pohledem na její vystouplé břicho. Usmál se. V přítomnosti jeho hospodyně nebylo možné se neusmívat.

„Dobrý den, Dol, už brzy, že ano?“ Žena se usmála a spokojeně obhlédla své břicho.

„Ó ano, každým dnem.“ Muž zmizel z okna a po krátkém šourání jí otevřel dveře a Dol se vkolébala do místnosti.

„Tak na sebe něco hodte a já se do toho pustím. Co říkáte skopové kýtě prokládané slaninou k obědu?“ Thatmek rozpačitě pokývl, uvědomil si, že má na sobě jen krátké spodky ke kalhotám, a pomalu a velmi opatrně se začal soukat do kalhot přehozených přes židli.

Dol zručně odblaňovala a rozkrajovala kýtu a přitom si neodpustila několik kradmých pohledů na oblékajícího se Thatmeka. Takové holátko, usmála se v duchu při pohledu na jeho hrudník, když ho srovnám s mým Gozakem... Jenže můj manžel je trpaslík, jak má být, tohle

je elf. Jeden z těch, kteří před lety přišli do Khozdoru, aby mezi trpaslíky našli nový domov, když ten jejich starý v Arlemském hvozdu zabrali Venet'ané.

Thatmek si přinesl ze staré domoviny zranění a také touhu po samotě. Opustil své soukmenovce, kteří se usídlili v hlavním městě, a odešel na venkov, až sem k nám, do města Tárakwo. Jeho obyvatelé byli khozdorským králem pověřeni zajistit mu co největší pohodlí a péči. Nikdy se přesně nedozvěděli, čím si Thatmek zasloužil takovou pozornost, ale proslýchalo se, že před svým příchodem do Tárakwa patřil k nejužší družině elfského krále – prý hrot šípů, který nosil v sobě a který mu působí takovou bolest, byl určen právě pro krále, ale Thatmek se střele vrhnul do dráhy.

Chudák holátko, pokřivila Dolin dobrácký obličej soustrast, když jí zrak padl na bouli na Thatmekově boku. Narudlý ohavný otok vpředu, rozšklebená jizva na zádech. Lékař prý povídal, že hrot se dere ven, prý ho cítil pod prsty, když Thatmekovi prohmatával břicho při poslední kontrole. Musí to být hrozné, prý už takhle trpí mnoho let. A je to na něm znát – je celý shrbený, pohublý a pobledlý. Přitom je tak dobře stavěný, musel být dříve krásně svalnatý...

Žena rozkrojila kýtu až ke kosti a do řezu nacpala plátek slaniny a vsypala špetku koření. Dooblečený Thatmek se mezitím došoural ke stěně, kde se pod kusem látky skrýval objemný hranatý předmět. Stáhl přehoz a odhalil silnou mramorovou desku. Dol stočila pohled z masa na kámen. Thatmekovi ho daroval její manžel. Opracoval ho do tvaru, jaký si elf přál, a vyleštil ho. Thatmek teď před ním každý den sedával a pomalu do něj vytesával ozdobné ornamenty a nějaký nápis v elfských runách – už celý rok, den po dni, každý den chvílku, příliš brzy se unavil. Dol nerozuměla elfským runám, nemusela však být génius, aby poznala, že Thatmek připravuje náhrobek. Sevřelo se jí hrdlo. Copak k nám přišel zemřít?

Ťuk, ťuk, ťuk, rozezněly se místností lehké údery kladívka a nárazy dlátka do tvrdého kamene. Trpaslici se naježily chloupky na zátylku. Zrychlila přípravu jídla a plně se soustředila na kýtu, aby nemusela poslouchat to pohřební zvonění. Obložila kýtu snítkami čerstvých bylin a celou ji ovázala provázkem, aby slanina i koření držely pěkně uvnitř. Položila maso na pekáč a ten dala do rozpálené trouby. Polekaně sebou trhla – za jejími zády se ozvala tupá rána, jakou může vydat jen padající tělo.

„Thatmeku!“ přiskočila Dol vyděšeně k muži bezmocně se válejícímu po zemi. Elf těžce oddychoval a bolestivě svíral starou ránu. Mezi prsty se mu řinula páchnoucí černá krev smíšená s hnísem. Dol nemeškala a běžela pro lékaře.

„Chachá! Říkal jsem vám, že ten chlápek tu někde má rodinu. Ještě si užijeme! Kdepak máš maminku, ty spratku?“ zacloumal Rulden svíjejícím se a křičícím elfským hochem a vítězoslavně se rozhlížel po svých společnicích. Ti se spokojeně šklebili – najít lovcovo tábořiště bylo lehčí, než si mysleli. Malý elf zoufale volal o pomoc. Nedaleko odtud jeho matka těkala hrůzou rozšířenými očima po skrovném příbytku a jeho okolí. Nevěděla, co dělat. Sama by se o sebe ještě možná dokázala postarat – ale se dvěma dětmi, když navíc jedno z nich padlo do rukou... vlastně komu? Rázně vyskočila a přísně se zadívala do dcerčinych vyděšených očí. Děvčátko začalo natahovat.

„Utíkej – tudy, pořád rovně. Maminka si tě najde,“ postrčila tvrdě dcerku směrem k neznámému a hlubokému lesu. Vtrhla do chatrče a vynořila se z ní se zahnutým tesákem v ruce. „Běž!“ křikla se zkřivenou tváří na dívku, která pořád nejistě postávala u ohniště a po tvářích se jí řinuly slzy strachu. Holčička konečně poslechla a za chvíli její drobná postavka zmizela v lesním porostu. Žena se srdnatě rozeběhla směrem, odkud se ozýval nářek jejího jediného syna.

Jako fúrie vpadla do houfu Venet'anů, kteří postávali kolem chlapce ležícího na zemi a bavili se kopáním do jeho zkrouceného těla. Bentona rychle bodla do zad a paží objala kolem

krku Zoldana. Napřáhla ruku k úderu, ohlédla se po svém zkrvaveném synovi a vykřikla: „Uteč!“ A bodla. Ránu však nedokončila. Útlé zápěstí jí sevřela mohutná dlaň a se silou, jež jí přišla neuvěřitelná, jí vyvrátila ruku vzad. Vykřikla a prohnula se bolestí. Koutkem oka viděla, jak její syn vyskočil ze země a rozběhl se pryč. Pustila Zoldanův krk, z dlaně jí vypadl tesák. Rulden, který svíral její zápěstí, s ní neurvale praštil na zem a zasmýkal s ní. Hrábla po něm nenávistně rukama, ale jediným chladnokrevným kopancem do hlavy ji omráčil a zlomil jí čelist.

„Bentone, dobrý?“ otázal se, když se s elfkou vypořádal. Rozhlížel se kolem sebe. Warden, z celé čtveřice nejmladší a nejrychlejší, kličkoval mezi stromy, pronásledoval malého chlapce.

„Jo, dobrý, nuž mi sjel po žebrech, je to jen povrchová rána,“ odvětil Benton a sám pro sebe nadával: „Do prdele, to je rodinka. Ten zkurvysyn mi probodne ruku a tahle děvka mi pořeže záda. Za to bych si ji měl dát jako první...“

„Vidím, že už ti je dobře, Thatmeku,“ usmíval se na svého hosta ležícího na lůžku trpaslík Gozak. Jeho široká vousatá tvář s baňatým nosem vyzařovala upřímnou radost. Elf se ochable usmál. Byl stále bledý, z bezvědomí se probрал teprve včera, ale bylo jisté, že se uzdraví. Lékař s ním ani neměl příliš práce. Střela vyšla z jeho břicha sama, když rána praskla. Jen ho zbavil hnisu a staré vysrážené krve a ránu zažil.

„Jak se daří Dol?“ zašeptal slabě Thatmek. Jeho hospodyně před několika dny slehla, to už věděl.

„Je trochu slabá, ztratila hodně krve, ale brzy bude stát na nohou. Jako ty,“ usmál se opět trpaslík povzbudivě. Pak se zachmuřil. Thatmek upíral pohled na náhrobek stojící u zdi, opět překrytý přehozem.

„Nemůžeš myslet pořád jen na smrt...,“ pravil pomalu Gozak. „Musíš myslet na život...“ Vstal a přikročil ke kolébce, které si elf všiml až nyní. „Podívej se. Na život!“ naklonil se trpaslík ke svému příteli s malým uzlíčkem v náruči. Na elfa z něj zamávaly dvě drobné pěstičky a zašklebila se pokroucená tvářička. „Nedal jsem jinak, než že ho musím vzít s sebou, i když se to Dol nelíbilo,“ řekl trpaslík téměř omluvně. „Ale chtěl jsem, abys ho viděl. Jmenuje se Talagor.“ Elf se díval do zarudlé svráštělé maličké tvářičky, ze které trčel v menším provedení otcův baňatý nos. Projel jím záchvěv dojetí. Hleděl na svého přítele, jak s rozzářenými tvářemi mumlá do mrňavého uzlíčku něžná slůvka, jak se šklebí, koulí očima a dělá všechny ty nemožné věci, při nichž muži, když drží v náruči miminko, vypadají tak legračně. Zalitoval, že nemůže být na trpaslíkově místě. Jen na chvílku. Pak mu však pohled opět sklouzl na náhrobek. Rozněžnělé oči mu ztvrdly. Dvacet pět let... Dvacet pět let ho držela při životě jeho vůle, nezlomná vůle příslušníka národa Yevtarů. Dvacet pět let živořil s hrotem šípu v břiše, dvacet pět let nechodil, jen se šoural, dvacet pět let trpěl bolestí, dvacet pět let nemohl nic, jen se trápit a přemýšlet. Přemýšlet o pomstě, přemýšlet o návratu do svého kraje, snít o pomstě na vrazích svých rodičů, cítit povinnost pohřbít svého nepohřbeného otce...

Gozakovo šišání ustalo. S bolestí v očích hleděl na svého hosta a přítele. Jejich pohledy se setkaly.

„Chápu,“ řekl tiše trpaslík. „Jsou věci, které není možné jen tak přejít. Ale chci, až odejdeš naplnit své poslání, abys věděl, že Tárakwo je navždy místem, kam se budeš moci kdykoli vrátit, příteli. A i když já už nebudu, bude tu můj syn Talagor, kdo ti vždy otevře dveře od svého domu...“

Thatmek se vzbudil a jeho tváří se rozlil přešťastný úsměv. Nad hlavou neměl střechu khozdorského domu ani slunce spalující dhauránské pláně – ne, nad hlavou měl rozlehlé ko-

runy stromů, tiše se kývajících ve větru a zpívajících píseň o zapomenutém národě, který pod nimi kdysi pobýval. Jsem doma, jsem doma! Elf sevřel pěstmi měkký vlahý mech a mezi křečovitě staženými víčky mu proklouzly dvě velké slzy. Jsem doma...

Do Arlemského hvozdu vkročil už včera. Překonal svou únavu z putování dhauránskými pláněmi a ještě se přinutil ujít několik mil do hloubi hvozdu. Teprve zde konečně složil své přetěžké břemeno, kamenný náhrobek, který nesl na ramenou až z Khozdoru a ušel s ním téměř osm set mil, a uložil se k odpočinku. Usínal s nádherným pocitem a se stejným se nyní i vzbudil. Stále si nemohl uvědomit, že je v lese, který před pětadvaceti lety opustil. Zdálo se to být tak strašlivě dávno... Ale jsem tady! Tady a teď! A musím naplnit svou pouť! Vyskočil na nohy a protáhl se. Zasténal. Celé tělo ho bolelo. Upřel pohled na náhrobek. Hranatý kus kamene nehybně čekal, až si ho opět posadí na ramena a bude s ním kráčet dál, až k místu, kde leží mrtvé tělo jeho otce.

Chtěl ho celou tu cestu nést sám, přestože mu Gozak nabízel osla nebo mulu. Chtěl ho nést, aby si celou cestu připomínal tíhu svého osudu, tíhu krutých vzpomínek, již musel nést celých dvacet pět let života v Khozdoru, a aby ta tíha spadla z jeho ramenou zároveň s kame- nem. Aby, až vsadí náhrobek do země, uložil do její hloubi i svou minulost a konečně začal žít přítomností a budoucností. Gozak nad tím nechápavě kroutil hlavou, symbolika tohoto gesta mu přišla setsakramentsky nicotná vzhledem k námaze, kterou předtím bylo nutné vykonat. Jenže Gozak byl trpaslík a Thatmek elf - příslušník národa, jehož pravidla, morálka, vnitřní i vnější zákony a abstraktní myšlení byly pro ostatní nepochopitelné.

Ano, tady někde to bylo. Thatmek se zastavil a spustil z ramenou náhrobek. Rozhlížel se mezi stromy. Staleté buky se silnými stříbrnými kmeny mu sloužily jako orientační body. Ony si pamatovaly ty dávné dny, pro ně bylo čtvrtstoletí krátkou dobou. Ano, tady někde to bylo...

Lesem se vlnovitě rozléhaly výkřiky a hluk boje. Asi pět set kroků na severozápad padlo několik výstřelů a ozvaly se nárazy kovu na kov. Uběhla minuta – a přišlo ticho, z místa šarvátky se ozývalo jen sténání zranění. I nárek však odezněl, Venet'ané nebrali zajatce. Padesátičlenná skupina elfů v nenápadných šedozelených oděvech přikrčených v hustém mlázi tázavě hleděla na muže ležícího při kraji porostu. Otočil k nim hlavu pokrytou dlouhými hnědými vlasy postříbřenými stářím. V jeho zelených - jindy jiskřivých, teď však unavených - očích se zračily obavy. Výmluvným gestem – levou rukou, již chyběly dva prsty - ukazoval hlouběji do mlázi.

„Musíme se stáhnout, můj pane,“ zašeptal k muži s přísným obličejem, jehož čelo obepínala bílá stužka. Ten rázně přikývl. Arlemionský král Olmatul důvěřoval v úsudek svého nejvěrnějšího poddaného.

Elfové se vynořili z mlázi asi po padesáti sázích pomalého plazení po kolenou. Vedoucí skupiny několika rychlými pohyby rukou rozeslal čtyři dvojice bojovníků mezi stromy. V dostatečných rozestupech se rozptýlily kolem hlavní skupiny a kryly ji ze všech stran. Venet'ané byli všude, lesní bitva, která se rozpadala do stovek drobných šarvátek rozptýlených jednotek arlemionských elfů a Venet'anů, trvala již tři dny bez přestání. Každou chvíli se někde mohl vynořit nepřítel.

Poslední mihotavé plamínky bývalé slávy Arlemionské říše postupně zhasínaly. Čtvrtstoletí trávající drobné potyčky s Venet'any, kteří se rozhodli elfy z hvozdu vykořenit, před dvěma roky přerostly ve vyhlazovací válku. Oceán zeleně, který byl po staletí domovem Yevtarů, jak si elfové sami říkali, zrudnul krví. Každý den nad koruny jeho stromů stoupaly sloupy kouře oznamující, že další elfské sídlo lehlo popelem. Hvozď byl již dávno začleněn

do venetského Arlemského velkovévodství, přesto v něm díky jeho neprostupnosti nikdo venetskou moc nevykonával – teď se však oficiální držení elfského území Venet’any mělo změnit ve skutečné. Rozpínavý lidský národ neznal slitování a ohněm a mečem potíral všechny elfy, na něž při svém tažení naráželi. Ti, kterým se podařilo uniknout, opouštěli milovaný les a přes daleké pláně dhauránského pohraničí putovali do hor, do trpasličí říše Khozdor, kde nalézali azyl. Mezi posledními se rozhodl opustit svou zemi i její panovník.

Neměl však štěstí – Venet’ané vypátrali jeho průvod dvou stovek věrných a několika desítek žen a dětí a rozprášili ho. Jednotlivé skupiny přeživších elfů se probíjely do stepí na vlastní pěst, některé s větším štěstím, jiné padly do posledního muže, ženy i dítěte. Tři dny se mezi stromy rozléhaly zvuky pronásledování a vraždění.

Olmatulovi družiníci pochodovali mezi pralesními velikány, nervy napjaté k prasknutí. Nevyspalí, unavení, někteří zranění, již zemdlávali. Nebýt muže s postříbřenými vlasy v jejich čele, jehož vůle je popoháněla, dávno by se zastavili a utkali se s pronásledovateli v posledním boji. Ztratili domov, ztratili rodiny, ztratili čest – už mohli ztratit jen své životy. Zkušený válečník v čele hlavní skupiny moc dobře věděl, že na něm ostatní závisí. Věděl ovšem také, že i on je na pokraji sil. Na nohou ho držela už jen povinnost. Ohlédl se po svém panovníkovi. Jemnou tvář jeho krále zbrázdil povzbudivý úsměv, povzbudivý, ale strašlivě unavený... Musíte vydržet, můj pane, promlouvaly oči postaršího muže. Národu, který přišel o vlastní zemi, musí zůstat alespoň jeho panovník.

Štěknul výstřel, asi osmdesát kroků nalevo. Pak padl druhý. Ticho. Elfové se plynule rozeběhli na opačnou stranu. Dva výstřely, dva mrtví, jejich stráž na levém boku se ani nestačila bránit. Po několika krocích jim však mezi stromy vylétli vstříc jejich strážci z pravého boku. Neřekli ani slovo, jen ukazovali do původního směru, kudy skupina pochodovala. Král sevřel rty. Nepřítel v bocích i v zádech. Teď už záleží jen na rychlosti. Vpřed, nejkratší cestou, za svobodou nebo smrtí!

Zadunělo několik osamělých výstřelů, první Venet’ané byli na dohled. Jeden z elfů zakašlal, vychrlil krev. Udělal ještě několik zpomalených kroků a pak padl. Prásk! DZNNN! Druhý... Králův velitel se ohlédl. Les za nimi ožíval postavami venetských vojáků. Popobíhali v neuspořádané rojnici, rozptýlení mezi stromy, stříleli, zastavovali se, když potřebovali nabít.

„Kreulene! Sto kroků vlevo a výpad!“ pokynul tříprstou rukou prsty veliteli desetičlenného družstva po svém levém boku. Kreulen za běhu přikývl a se svými muži se oddělil od hlavní skupiny, aby se vrátil, vpadl soustředěným útokem do řídké venetské sestavy a než zemře, pobil co nejvíce nepřátel a upoutal na sebe jejich pozornost.

Za chvíli se lesem ozvala zuřivá střelba, třeskot oceli narážející o ocel, šílený řev a jakot vražděných a pobíjených mužů na obou stranách. Za chvíli boj opět utichl. Jeden z elfů padl únavou na zem.

„Nechte ho!“ zakřičel velitel. S bolestí ve tvářích i v srdcích nechali svého druha Venet’anům napospas a běželi dál. A pak vypuklo peklo. Sir Ioalonil Wulentil Tříprstý, První z Dvanácti, nejvěrnější poddaný svého krále, ty muže viděl. Nemělo cenu zastavovat, nemělo cenu prchat na jinou stranu, už byli všude.

„NEZASTAVUJTE!“ zařval hromovým hlasem a za běhu tasil meč. Elfové na chvíli zaskolísali, na několik kroků zpomalili, když spatřili zejíci hlavně mušket, jimž běželi vstříc, ale vzpomínali se. „ZA ARLEMION A KRÁLE!“ Tasili meče a jejich pokřik splynul s třeskotem výstřelů. Ti, co přežili, vběhli do dýmu chrleného hlavněmi a rozpoutali v přízračné mlze krvavé orgie.

Ano, tady to bylo, vzpomínal Thatmek. Tady tudy jsme běželi! Tady jsem rozřal tvář prvnímu Venet’anovi. Okamžik to byla mlžná postava v kouři ze střelného prachu, po několika krocích tvář dvacetiletého mladíčka rozšířená strachem a v dalším okamžiku karikatura,

kteřou do živého masa obličejje dokáže vykreslit jenom ostrá ocel. Tady jsem zabil druhého... Elf popošel mezi stromy. Tady rozpáral břicho třetímu. Pak spatřil vybělenou kost. Určitě nebyla lidská, Venet'ané své mrtvé pohřbívali. JENOM své. Zaikor, vzpomněl si, kdo na tomto místě padl. Ano, on to byl. Jeho srazil výstřel z muškety na kmen tohoto stromu, aby ho k němu vzápětí přišpendlil meč dalšího Venet'ana. Zaikor se pak sesul ke kořenům stromu... A leží tam doted'. A tady... Tady bojoval můj otec Ioalonil...

Arrghh... Další Venet'an se chytil za hrdlo a mezi prsty se mu řinula krev. Jiný ležel na zemi a rukama se zoufale přehraboval ve vlastních vnitřnostech. Thatmek ho překročil. Ostrý odštěpek přilby, kterou poté i s lebkou pod ní rozt'al, ho škrábnul na krku. Hrot jeho meče vyjel z hrudi vojáka, který se mušketou jako kyjem rozmachoval na ležícím elfem. Sotva z ní vyklouzl, přeř'al podkolenní šlachy dalšímu a projel očním důlkem do mozku třetímu. Čtvrtý se chytil za elfovým kolenem rozdrčená varlata, pátý dostal pěstí do žaludku a čepelí po páteři, šestý Thatmeka minul, upadl na zem a s výkřikem se prohnul v zádech, když jeho bedry až k zemi pronikl hrot elfova meče. Sedmému ut'al hlavu sir Ioalonil. Thatmek se ani nestačil nadechnout k poděkování a probodl rameno osmému.

Muškety utichly, ocel dozvonila, jen ranění naříkali. Jemný vánek pomalu rozháněl dým nad bojištěm. Mezi stromy ležela propletená těla třiceti elfů a asi padesáti Venet'anů. Nad nimi se tyčily vysoká postavy Tříprstého a jeho syna Thatmeka a několika dalších elfů.

„Veličenstvo!“ přiskočil První z Dvanácti ke svému pánovi ztěžka kráčejičím bojištěm.

„To nic,“ usmál se Olmatul, „jen únava. Sotva mohu chodit.“

„Ta krev!“

„Není má,“ oduřil klidně král. Ioalonil se rozhlédl.

„Tahle-“ Nedořekl. Větu místo něj dopovědělo děsivé zasviřtění a zuchnutí na zem.

Proč jsem se tenkrát tak rozhodl? ptal se Thatmek sám sebe. Proč? Zamrazilo ho, když si vzpomněl na tu tvář. Po boji se rozhlížel kolem sebe. Ne všichni elfové měli v tělech díry po kulkách z mušket a bodnutích mečů. Několika trčely z těl šípky. Šípky? A pak zahlédl ten záblesk kůže. Na větvi, nahoře. Vzhlédl. Byli tam dva, v koruně stromu. Nazí muži v bederních rouškách, opálení, tmaví, s hlavami vyholenými až na pruh uprostřed, s divoce pomalovanými tvářemi. Vypadali jako lesní démoni. Terktoni! Nikdy žádného neviděl, ale četl o nich. Divoký lesní národ ze severu, jehož několik kmenů si Venet'ané také podmanili. Tak proto nás dokázali vždy tak dobře vystopovat a najít, měli své průvodce! Myšlenku trvající zlomek vteřiny však nestačil dokončit. Zadrnčely dvě tětivy, vylétly dva šípky.

Proč jsem se tenkrát tak rozhodl? Proč? Proč jsem se vrhnul před krále a ne svého otce, jak by učinil každý syn? Proč?

Tady to je! Viděl to jako před lety. Tady u toho stromu, jak otec padl, jak rozhodil ruce, jak jeho meč vyklouznuvší ze sevření zazvonil o zem. Thatmek klesl na kolena a rozrušeně hrabal v listí a mechu. Pochvu s mečem svého otce, která se mu houpala u pasu, si porovnal podél kolenou, aby mu nepřekážela. Opatrně odkrýval vrstvu po vrstvě, až se z tmavé hmoty, která tvořila přechod mezi zeminou a tlejícími rostlinnými zbytky zabělelo několik kostí. Předloktí, zápěstí, tři kostnaté prsty. Ach, otče... Proč jen jsi mě vychoval, abych povinnost kladl nade vše, tak vysoko, že jsem automaticky zakryl svým tělem panovníka a ne tebe, kterého jsme tolik miloval? Rozechvělý elf rázně povstal a napřímil se. Dokončím, kvůli čemu jsem přišel. A vyrazil směrem k náhrobku, který nechal kdesi za sebou, než začal bloudit mezi stromy a ve vzpomínkách.

Vyplašené hejno krkavců s rozzlobeným křikem vzlétlo a rozsadilo se po větvích kolem něj. Thatmek se ohromeně zastavil. Před ním na břicho leželo nahé tělo mladého muže, zbarve-

né šedomodrým nádechem smrti. Násilné smrti, jak nasvědčovalo několik ran v hrudi pokrytých zaschlou krví. Několik dalších otvorů do jeho těla již stačili přidělat krkavci. Černí ptáci ho nedůvěřivě sledovali, jak se blíží k tělu. Ten muž zemřel nejpozději včera, dříve ne... Převrátil ho na záda. Úžasem vydechl. Zelené oči, byť zastřené smrtí, ho nenechávaly na pochybách. YEVTAR! To je neuvěřitelné! Dvacet pět let po pádu Arlemionské říše našel tělo elfa, který zemřel nedávno! A venetskou rukou! Ne, celými čtyřmi páry paží!, jak vyrozuměl ze stop v okolí. Tvář mu zkřivila nenávist. Nejenže pohřbí otce, ale jeho meč bude opět pít venetskou krev! Vydal se po stopách čtyř vrahů...

V lese našel mrtvolu malého chlapce, který se před někým snažil utéct, ale neutekl. Stopy mu ukázaly další směr. Našel tábořiště a v něm zubožené nehybné tělo mladé ženy. Zdrželi se zde. Rychlou chůzí se skloněnou hlavou propátrával okolí, snažil se vyčíst celý rozsah tragédie. Pak se zarazil. To není možné, rozšířily se mu oči údivem. Pomalu couval a hleděl na mrtvou ženu před sebou. A na zem kolem ní. To není možné, to nemůže být náhoda... Se zatajeným dechem se podezřívavě rozhlédl kolem sebe. Všude panovalo ticho, jen koruny stromů tiše ševelily ve větru. Pomalu couval pryč, duši sevřenou strachem. Pak jeho bystrý zrak zahlédl v mechu drobné otisky nohou malého dítěte, za nimiž mířily stopy čtyř Venetánů. Zaplašil strach, vymetl z mysli tu podivnost, kterou viděl a vydal se po nich.

Kořeny stromů, napůl vystouplé ze země, které se jako sluneční paprsky rozprostíraly a natahovaly kolem těla mrtvé ženy, se opět pohnuly. Tenoučné konce několika z nich se prodraly jako malí hádci nad zem a začaly se plazit po mrtvole. Za nimi následovaly další a další, až tělo pevně obemknuly a obalily. Pak ho pomalu stáhly pod zem.

Královna dryád Talétil zhrouceně seděla v podzemní síni. Hladina jejích nesmrtelných očí se vylévala z důlků a slzy žalu skrápěly mrtvé tělo její sestry, z něhož se odmotávaly poslední plazivé kořínky a stoupaly ke stropu síně.

„Ach, Anúven!“ zalkala dryáda. Síni se nesl její nářek znějící jako bubláni malého potůčku. „Má sestřičko! Varovala jsem tě před smrtelníky. Varovala jsem tě před láskou a jejími následky, varovala jsem tě před láskou, která ti přinesla jenom smrt. Opustila jsi náš bezpečný bezčasý svět, jen aby tě krutý čas tvého nového domova dostihl. Celé ty roky jsem na tebe hleděla z korun stromů, hladiny tůní a povrchu kamení. Celé ty roky jsem se strachovala, kdy tě uvidím naposledy. A nakonec jsem viděla smrt tvého milého a věděla jsem, že budu muset zanedlouho hledět i na smrt tvou. Musela jsem se jako němý a neviděný svědek dívat na ohavnost, jež s tebou ti čtyři sprostí smrtelníci prováděli, musela jsem naslouchat tvému úpění a nemohla jsem tě zachránit.. Tvá láska zpretrhala pouta s naším světem, který ti tak nemohl přispěchat na pomoc. Ach, Anúven, má milovaná sestro...“

Siélil objímala rukama svá drobná kolena a trásla se. Zimou a strachy. Celý den a noc se schovávala pod převislým břehem potoka vymletým vodou potoka a čekala, až si pro ni maminka přijde. Jenže maminka nepřicházela. Stěží potlačila slzy. Místo maminky a jejího bratříčka, kterým se stalo určitě něco hrozného, přišli k potoku čtyři hnusní chlapi. Koupali se v tůni, řehtali se svým žertům v jazyce, kterému nerozuměla, a měli na sobě části oblečení jejího tatínka. Kousla se do rtů, aby se nerozplakala. Musela být potichu, Venetáné se ráchali ve vodě sotva pět sáhů od ní. Ani nedutala, neviděli ji. Kořeny stromů, které ve vymletém

břehu obnažila voda, tvořily jakousi mříž, která výmol překrývala. Na ní se zachytily větve spadané seshora i přinesené vodou a další rostlinný odpad. Díky této skrýši ji neviděli. Zatím.

„Hééj!“ Warden znechuceně hleděl na svou košili, kterou Benton neopatrně se hrabající na břeh, shodil do vody.

„Polib mi!“ plácl se Benton po holém bílém zadku. Rulden a Zoldan se rozchechtali. Warden znechuceně zakroutil hlavou a vydal se po proudu za košilí pomalu plující pryč.

Siélil vyděšeně kvíkla, když viděla, jak se Venetanova košile zachytila o kořeny a větve tvořící její skrýš. Venet'an se pomalu blížil, při chůzi vodou, která mu sahala až do pasu, si pomáhal pádlováním rukama. Bušilo jí srdíčko, dlaněmi si zacpala ústa, aby nezačala křičet hrůzou. Zabíli maminku, tatínka i bratříčka – zabijí i ji, když se prozradí. Warden dorážoval ke břehu a chytil rukáv košile. Zatahl. Spolu s košilí se uvolnilo i několik větví.

Voda je pomalu odnášela pryč a Venet'an s malou elfkou si nevěřicně hleděli do očí. Ona do jeho modrých, rozšířených překvapením, posazených v mladé, ale drsné tváři zbrázděné předčasným stářím. On do jejích hlubokých elfských, zelených jako bukové listí, rozšířených strachem, tak velikých, že se v nich skoro topil. Jejich hloubka omamovala. Její rty něco šeptaly, bezhlesně, potichu. Prosím, neublížuj mi - nemusel umět elfsky, aby věděl, co mu chce říci. V tom jediném kouzelném okamžiku si vybavil všechny ty děti, se kterými se setkal a které na něj hleděly se stejnou prosbou v očích. Někdy se nechal uprosit, jindy ne, záleželo na tom, jak byl opilý nebo zdivočelý bojem. Tentokrát byl zcela zmrazen. Překvapení z náhlého setkání, kouzlo oněch očí, to vše ho úplně ochromilo.

„Hej, na co tam čumíš?“ zavolal na něj Zoldan. „Našel jsi poklad?“ zasmál se. Kouzlo pomínilo. Warden se vzpamatoval a zakřičel.

„Je tady malá holka! Elfka!“ Hrábl po děvčátku. To nemeškalo, jako vydra sklouzlo do vody a prchalo korytem potoka. Natáhl se za ním, zakopl. Noha se mu zamotala mezi kořeny, které před chvilkou skýtaly Siélil ochranu. Jeho společníci vyskočili na nohy.

„Vidím jí!“ zakřičel Benton. „Támhle vylézá na břeh!“ ukazoval vzrušeně mezi stromy.

„Že bychom si užili ještě s dcerunkou?“ zachechtal se Zoldan a rozběhl se za děvčátkem. To zmizelo v houští. Vrazil do něj, jako medvěd se jím prodíral, prohrnoval si rukama cestu. Uff, to je dřina, nadával. Krok za krokem byl těžší a těžší, nohy se mu zamotaly do jemných větví. Nedalo se nic dělat, silou už to neutáhl.

„Běžela někam doleva!“ zařval na Ruldena, který neudělal stejnou chybu jako on a křoví obíhal, byť tak ztratil holčičku z dohledu. Zoldan se sehnul a začal odstraňovat ze svých nohou spletenec větví a šlahounů.

Rulden se vítězoslavně ušklíbl. Viděl poskakující drobné tělíčko jen dvacet sáhů před sebou. SAKRA! Zakopl a natáhl se mezi stromy. Benton běžící za ním se zasmál, přeskočil ho a uháněl za dítětem dál.

„Jsi moje, koťátko, pojď ke strejdovi!“ pokřikoval vítězoslavně. Vtom se zpoza stromu vynořila vysoká a útlá postava. S dlouhým štíhlým mečem, který opsal stříbřitý oblouk a poslal Bentonovu hlavu na jednu stranu a tělo na druhou.

„Jsi moje, koťátko, pojď ke strejdovi!“ uslyšel Thatmek výkřik. Uviděl poskakující postavu, za kterou vlály jemné světle hnědé vlásky. Přikrčil se za stromem. Proběhla kolem něj. Pak vystoupil z úkrytu a poslal Bentona do horoucích pekel. Zhnusně si otřel tvář od krve. Siélil se zastavila a otočila se. Ten muž jí trochu připomínal tatínka. Promluvil na ní elfsky.

„Neboj se, maličká.“ Nebála se, zabil toho odporného chlapa. Za jeho zády viděla toho druhého, co zakopl a padl. Spatřil mrtvé tělo svého druha a muže s mečem. Sám žádnou zbraň neměl. Otočil se a prchal zpět k potoku. Thatmek si posadil holčičku na rameno a vydal se za zbylými třemi Venet'any.

„Kde jsou?“ zašeptal. Mlčky mu ukázala zákрут potoka, který vytvářel tůňku, kde se Venet'ané ještě před chvílí koupali. Postavil ji na zem. Opatrně sklouzl do potoka a přebrodiv ho. Vyhoupl se na břeh.

„Áááá!“ Warden se na něj vyřítíl s napřaženým mečem. Thatmek poklesl v kolenou, lehce se kolem něj přetočil a trochu ho postrčil. Mladík slétl do potoka. Elf ukročil za strom. Vyhlédl na druhé straně. Zoldan schovaný za stromem nedaleko kolovrátkem natahoval kuši. Několika kroky byl u něho. Venet'an nestačil své dílo dokončit. Odhodil kuši a tasil meč. Ocel zazvonila o ocel, vylétly jiskry. Thatmek hleděl svému soupeři do očí. Viděl v nich strach. Pocítil nezměrné uspokojení. Dvacet pět let jsem žil jako troska, dvacet pět let jsem trpěl. Ale i když mi těch pár prchavých okamžiků tvé smrti nemůže všechna ta léta vynahradit, tvá krev alespoň trochu spláchne mou hořkost. Zoldan zalapal po dechu. Thatmek ho levou rukou přitáhl k sobě, čepel jeho meče vjela až po jílec do jeho těla. Umírající Venet'an se pomalu topil v hlubokých zelených očí, z nichž na něj čišela rozkoš ze zabíjení.

Thatmek spatřil Ruldena. Starý žoldněř, silný jako medvěd a chytrý jako liška, který přežil tolik bitev, nastoupil k poslednímu boji. Elfovi neutěče, to věděl. Byl moc starý a moc pomalý. Wardene, vylez z toho potoka, v duchu nabádal svého posledního společníka. Dva ho zvládneme, po jednom nás rozmázne jako mouchy. Opatrně kroužil kolem elfa, oči zúžené soustředěním. Výraz jeho očí se na chvílínku změnil. Jen na okamžik. Stejně tak dlouho trvalo Thatmekovi uskočení. Meč mokrého Wardena prolétl jako hadí jazyk místem, kde elf už nestál. Thatmek řal po natažené paži a jen přivřel oči, když ho skropila sprška teplé světlé krve. Wardenův nelidský výkřik ignoroval a špičkou meče jako skalpelem prořízl hrdlo Ruldenovi, zkoprnělému elfovou rychlostí. Teprve pak umlčel Wardena, který ještě zbývající rukou zoufale šátral po nějaké zbrani, s níž by se mohl pokusit ochránit svůj bídný život.

Thatmek klečel u potoka a smýval z tváře a rukou krev. Na druhé straně seděla na bobku malá holčička a dívala se na něj velkýma zelenýma očima. Usmál se.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Siélil.“

„Hezké jméno.“ Jakže to říkal Gozak, když mu ukazoval své dítě? Nemůžeš myslet pořád jen na smrt... Musíš myslet na život...

„Půjdeš se mnou domů? Tam kde žijí ostatní z nás...?“

Královna dryád Talétil svým kouzelným zrakem tiše hleděla skrz kůru stříbrného buku za odcházejícím mužem, který přišel do hvozdu pohřbít svého dávno mrtvého otce. A teď z něj odcházel a vedl za ruku malou holčičku. Bojoval jsi dobře, smrtelníku, a pomstil jsi jednu z mých sester. A zachránil jsi její dítě. To jediné, co po ní na tomto světě zůstalo. Smrtelné dítě. Dítě, které patří do tvého světa. Pečuj o ně dobře. A věz, že Arlemionský hvozd na tvé činy nezapomene.